

Kapitel 1

De var på vej.

De bevægede sig hurtigt og holdt sig ved jorden som lydløse, sorte striber i det svindende lys. Amos behøvede hverken at se dem eller høre dem for at vide, at fjenden nærmede sig. Han kunne føle det med et instinkt, skærpet gennem mange års liv i ødemarken. Der manglede tre får – det stædige moderdyr, der så ofte havde givet ham problemer, og dets tvillinglam. Han måtte handle hurtigt.

Han kaldte på flokken og så, hvordan de skyndte sig hen imod ham. De kunne mærke, at det hastede, og fulgte ham ind i folden. Han lukkede leddet bag dem og låste det. Da han nu var overbevist om, at de var i sikkerhed, kunne han begynde at jage dem, han havde mistet.

Han løb, så stenene i hans hyrdetaske raslede. Han tog en af dem frem og anbragte den i sin slynge.

Et lam brægede, og han løb i retning af den skræmte stemme. Det tåbelige moderdyr var stadig opsat på at få sin vilje. I stedet for at blive på de grønne græsgange, som han førte det til, foretrak det stadig tornekrat og buskads.

Amos fik øje på ulvene. Han løftede slyngen i vejret, og den udsendte en høj svirrende lyd, før han slap stenen. Med et smertenshyl faldt førerulven om, men kom hurtigt på benene igen.

Amos gik nærmere. Ulven snerrede og nærmede sig krybende med rejste børster. De andre kredsede om fårene med blottede tænder, parat til at gå til angreb. Moderfåret bevægede sig ikke, men stod stiv af frygt, mens dets hjælpeløse lam

brægede skrækslagne og forfjamskede. Da et af dem flygtede, sprang en ulv på det, men før den kunne sætte tænderne i det lille dyrs strube, sendte Amos en ny sten af sted. Den ramte plet, og ulven faldt om med en sten i pandeskallen.

De fleste af de andre flygtede, men førerulven blev for at gå til angreb. Amos kylede sin hyrdestav efter den og ramte den hårdt på hoften. Med et nyt smertenshyl haltede den ind i krattet og forsvandt.

Lammet lå stille, og Amos tog det forsigtigt op og undersøgte det. Der var intet sår at se, men det lå slapt i hans arme. Chokket og angsten havde taget livet af det.

Han sukkede dybt. Hvor mange gange havde dette moderfår ikke udsat andre for fare? Hvor mange gange havde han reddet det blot for at blive nødt til at jage det igen? Han holdt meget af alle sine får, selv dette moderfår, der sædvanligvis gav ham problemer. Men han kunne ikke lade det blive ved med at bringe andre i fare for at falde i kløerne på rovdyr.

Det andet tvillinglam brægede ynkeligt, men moderen skænkede det ikke stor opmærksomhed. Nu da den var i god behold, fortsatte den med at tygge drøv og satte stædigt kursen mod buskadset efter at have sendt Amos et undersøgende blik. Amos rystede på hovedet og lagde det døde lam på jorden, mens han trak sin dolk og fulgte efter den.

Da han havde dræbt fåret, følte han sig ulykkelig. Hvis det bare var blevet i hans nærhed, havde han ikke fundet det nødvendigt at tage livet af det af hensyn til de andre.

Han bar det overlevende lam tilbage til folden.

Et andet moderfår tog lammet til sig. Da det var færdig med at die, sprang det omkring sammen med de andre. Det var gammelt nok til at gnaske nye, bløde græstuer i sig. Amos

lænede sig til sin stav og betragtede de legende lam, mens han morede sig over deres krumspring. Alt åndede tilsyneladende fred.

En ængstelig brægen påkaldte sig hans opmærksomhed. En af vædderne var faldet ned i et hul og lå med alle fire ben i vejret.

“Tag den med ro, gamle fyr.” Det lykkedes vædderen at sparke Amos to gange. Han tog hårdt fat i den og løftede den op.

Vædderen kunne ikke gå.

“Stille!” Amos holdt den fast mellem sine knæ. Han masserede dyret, indtil blodomløbet atter kom i gang i benene. “Gå så!” Han gav den et puf.

Vædderen snublede en enkelt gang, men begyndte så at gå med stive ben og løftet hoved uden at ænse Amos.

“Find næste gang et fladt sted at lægge dig.”

Amos vendte sig fra vædderen og tog et hurtigt overblik over flokken. Han kneb læberne sammen. Lammet var borte igen.

Amos kaldte på fårene og førte dem ind i skyggen af morbærfigentræerne. De ville hurtigt slå sig til ro her i eftermiddagsheden. Han spejdede ud over terrænet og håbede på, at lammet ville komme løbende tilbage.

En musvåge kredsede oven over ham. Det ville ikke vare længe, før en anden sluttede sig til den. Der var ingen tid at spille. Amos forlod de nioghalvfems andre og gik mod vest. Med staven i hånden bevægede han sig fremad mellem klippesten og tornebuske, mens han ledte og håbede på at finde lammet, før en musvåge gjorde det. Ulveflokkens holdt sig på afstand, men der var løver i bjergene her.

Da han steg op på et højdedrag, fik han øje på lammet, der stod i nærheden af nogle buske. Da han kom nærmere, så han, at dets uld var blevet viklet ind i en tornebusk. Med et

hårdt ryk kunne lammet have gjort sig fri, men det lå ikke i dets natur at gøre sådan. I stedet ville dyret blive stående stille, indtil der kom hjælp – eller der kom et rovdyr, som var på udkig efter et festmåltid.

Amos stod og spekulerede på, hvad han skulle gøre. For mindre end en uge siden var han blevet tvunget til at slå lammetets mor ihjel. Han havde i flere måneder været klar over, at han ville blive nødt til at tage livet af det, men havde udskudt det, fordi det var et velproportioneret dyr med årvågne øjne og var et af de stærkeste får i hans flok. Men dets stædige natur havde bragt hele flokken i fare. En halv snes gange havde han reddet det og dets lam. Han havde håbet at kunne give lammene mere tid til at blive helt vænnet fra og i stand til at klare sig selv. Nu så det ud til, at han havde ventet for længe, for lammet havde lært af sin mors dårlige vaner.

“Det er det her eller døden, lille ven.” Amos tog en sten fra sin taske og vejede den i hånden. Hvis den var for tung, ville den slå lammet ihjel, men hvis den var for let, ville den ikke kunne give dyret en lærestreg. Amos svingede slyngen og sendte stenen af sted. Den ramte lammet lige over knæet på et af forbenene, og det faldt om med en forskrækket brægen.

Med tårer i øjnene gik Amos hen til det sårede lam og knælede ned. “Jeg er her, lille ven. Jeg vil hellere selv såre dig end se dig komme mere til skade.” Efter en varsom undersøgelse blev han klar over, at benet var brækket, men ikke knust. Det skulle nok vokse sammen. Du hører hjemme i flokken og ikke herude alene, hvor døden vil være dig vis.” Han arbejdede hurtigt, mens han forbandt benet og fik lammet lirket løs fra tornene. “Jeg ved, at jeg fik det til at gøre ondt, men det er bedre at lide af noget, der kan heles, end at blive middagsmad for en omstrejvende løve.” Han strøg lammet blidt over hovedet. “Du skal nok lære at holde dig tæt til mig, hvor du er i sikkerhed.” Han åndede blidt lammet

ind i ansigtet. “Lad nu være med at stritte imod, så gør det bare mere ondt.” Han løftede det forsigtigt op på skuldrene og bar det tilbage til flokken.

Gederne græssede i den hede sol, mens fårene stadig hvilede sig i skyggen og tyggede drøv. Amos satte sig på en flad klippesten, hvor han havde udsyn til hele græsgangen. Han løftede lammet ned fra skuldrene og holdt det ind til sig. “Du skal nok lære at stole på mig og ikke tro, at du kan finde bedre græs selv. Jeg vil lede dig til grønne enge og stille vand.” Han tog nogle hvedekerner fra sin hyrdetaske og delte dem med lammet. “Somme tider er jeg nødt til at såre for at kunne beskytte.” Han smilede, da lammet spiste af hans hånd. “Du skal nok blive vant til min stemme og komme, når jeg kalder.” Han gned mærket i lammets øre. “Du bærer mit mærke, lille ven. Du er min. Lad mig tage mig af dig.”

Amos kiggede ud over de andre. De var glade og tilfredse. Der var stadig masser af græs. Han ville blive endnu en nat her, besluttede han. I morgen ville han flytte flokken til nye græsgange. Hvis fårene var for længe på én græsgang, blev de rastløse og ville ikke lægge sig til hvile. De ville begynde at slå for at få mere plads. Hvis de blev for mange dage på én græsgang, ville fluerne og myggen begynde at genere dem. Omstændighederne måtte være helt rigtige, hvis hans får skulle føle sig trygge og rolige.

Senere på eftermiddagen rejste fårene sig og begyndte at græsse igen. To moderfår skubbede til hinanden. Amos bar lammet med sig, da han gik hen og skilte dem med sin stav. “Der er græs nok til jer begge to.” Han stillede sig mellem dem, indtil de faldt til ro. Hans tilstedeværelse beroligede dem, og de sænkede hovedet og begyndte at græsse.

Lige fra Jerusalem til højlandet kendte Amos hver eneste græsgang lige så godt, som han kendte sin families arvelod i Tekoa. Han arbejdede en del af året i morbærfigenlundene i

nærheden af Jeriko som betaling for retten til græsning. At lave indsnit i figerne for at fremskynde modningen var et kedeligt arbejde, men han ville kun have de bedste græsgange til sin flok. I vintermånederne, hvor fårene blev holdt i fold i Tekoa, beskæftigede han sig med at rydde rør, gøre vandhuller dybere eller større og reparere gamle eller bygge nye fårefolde.

Det gav et sæt i et moderdyr, der blev forskrækket af en kanin, som sprang op fra noget græs og hoppede af sted. Fåret begyndte at løbe, men Amos fik fat i det med det krumme håndtag på sin hyrdestav, før det kunne nå at skabe panik.

Han lagde hånden på fåret og talte beroligende til det. "Jeg er her jo, du behøver ikke være bange." Han bar det lille lam med sig overalt og lagde det på jorden, hvor det kunne sove på siden i skyggen. Han madede det med hvede og byg og det nyspirede, bløde græs.

Den gamle vædder sad fast igen. Han efterlod lammet hos det roligste af moderfårene og gik hen for at tage sig af det gamle dyr. Dyret havde fundet et nyt hul, hvor det kunne lægge sig og hvile sig. Mens vædderen sov, var dets krop rullet om på siden. Den brægede arrigt og sparkede, da Amos nærmede sig, men det resulterede bare i, at den rullede om på ryggen med alle fire ben i vejret.

Amos rystede på hovedet og lo. "Det er en skam, at du ikke vil tage ved lære, gamle fyr."

Vædderen var hjælpeløs, som den lå dér med maven lige i vejret. Amos gik i gang med at rulle den rundt og få den på benene igen. Han holdt den fast mellem sine knæ, indtil han var sikker på, at den havde fået følelsen tilbage i benene.

"Du finder altid de lave steder, hvad?" Han masserede benene og gav den et puf. "Af sted med dig, og find så denne gang et fladt sted i skyggen."

Vædderen gik sin vej med sin sårede stolthed, sine stive ben og hovedet højt løftet og fandt snart et stykke jord med fint græs.

Amos løftede igen lammet op og bar det omkring på skuldrene. Han følte stor fred herude i det fri, borte fra Jerusalem, borte fra markedspladsen og fra de korrupte præster. Men han savnede sin familie. Somme tider kunne han næsten høre sin fars stemme: *“Vi passer templets fåreflokke, min dreng. Det er en stor ære at arbejde for præsterne.”*

Som ung havde Amos glædet sig over det. Indtil han fandt ud af sandheden om sin families forhold til præsten Heled. Han sukkede. Der var gået næsten tyve år, men hans skuffelse føltes stadig lige stor.

Da Amos var barn, havde det været skik, at Joram, der var Heleds tjener, var kommet hjem til Amos' familie og havde taget adskillige lam med fejl med sig og erstattet dem med fejlfrie. Da Amos spurgte sin far, hvor lammene med fejl blev ført hen, sagde han: “Til Jerusalem.”

“Jamen hvorfor kommer han med samme antal lam til os, som han tager med sig?” havde Amos spurgt. Det kunne han ikke finde ud af, og hans fars svar tilfredsstillede ham ikke.

Da Amos var elve år, havde han under et besøg i Jerusalem til en højtid set alt, hvad der foregik omkring staldene, som hans ældre brødre passede, og det, han så, gjorde ham urolig.

“Far, er det ikke de lam, Joram tog med sig for en uge siden?”

“Jo.”

“Jamen kræver Gud ikke fejlfrie lam til ofringerne? Det dér har en såret klov, og det andet dérovre har en plet i øret. Nu skal jeg vise dig det.”

“Stille, Amos!”

Forvirret havde Amos ikke sagt mere. Han så en præst undersøge et lam. Amos gik nærmere og så selv, at dyret var

fejlfrnit, men præsten rystede på hovedet og pegede over mod staldene. Manden rynkede panden og bar lammet, han havde taget med til ofringen, over til Amos' bror. Bani satte det i en fold og tog så lammet med pletten i øret og rakte det frem. Manden protesterede, men Bani vinkede afværgende. Da manden vendte tilbage til præsten, blev det nye lam accepteret, men ikke før manden betalte en bøde for ombytningen.

“Så du det, far? Præsten ...”

“Hold op med at glo! Vil du skabe vanskeligheder for os?”

“Jamen det lam, manden kom med, er bedre end det, Bani gav ham. Det vil Gud ikke blive glad for.”

“Heled afviste mandens offer. Det er alt, hvad du behøver vide.”

“Jamen hvorfor? Hvad var der i vejen med det?”

Amos' far greb ham i skuldrene og så ham lige ind i øjnene. “Du må aldrig tvivle på det, præsterne beslutter. Aldrig! Forstår du det?”

Amos klynkede af smerte. Han forstod det ikke, men nu vidste han bedre end at stille flere spørgsmål. Hans far slap ham. Da Amos rettede sig op, så han, at Heled betragtede ham skulende og gjorde tegn til hans far.

“Jeg må tale med Heled. Vent her.”

Amos iagttog dem. Det var Heled, der førte ordet, mens hans far så ned i jorden og nikkede flere gange.

Ahiam greb fat i Amos og snurrede ham omkring. “Far sagde, at du ikke måtte glo, ikke? Af sted med dig og hent foder til lammene.”

Amos gik for at gøre, som hans bror sagde.

Da han kom tilbage, tog hans far ham til side. “Husk, at præsterne er Herrens tjenere, Amos. De ser fejl, hvor vi ikke gør, og deres afgørelser er lov. Hvis du tvivler på deres dom, vil de sige, at du tvivler på Gud selv. De ville lukke dig ude fra synagogen og templet. Og hvad ville der så ske? Så ville

ingen have noget med dig at gøre. Du ville blive en udstødt uden nogen mulighed for at tjene til livets ophold. Du ville blive nødt til at sælge dig selv som slave.”

Amos hang med hovedet og blinkede nogle tårer tilbage.

Hans far gav hans skulder et klem. “Jeg ved godt, at du ikke forstår, hvad der sker her.” Han sukkede. “Somme tider ville jeg ønske, at jeg heller ikke gjorde. Men du er nødt til at stole på mig, Amos. Sig ikke noget om lammene, hverken godt eller skidt. Og se ikke efter, hvad Heled foretager sig. Det irriterer ham bare. Præsterne er mægtige og må behandles med stor respekt. Vi er kun lejesvende, der bliver betalt for at tage os af templets fåreflokke. Det er det hele. Måske får vi en dag vore egne får og kan blive frie mænd igen ...”

Efter den dag var Amos begyndt at lægge mærke til alt, hvad der foregik omkring Tekoas fårefolde, i Jerusalem og ved templet.

Farvefejl på et lam forsvandt, når hans brødre tog sig af det.

“Vi er mirakelmagere!” lo Ahiam. Men når Amos i al hemmelighed undersøgte et af lammene, fandt han ud af, at ulden var stiv af noget hvidt stof, der kunne gnides af med fingrene.

“Far vil give dig prygl,” sagde Amos til Bani.

Ahiam ignorerede ham og dunkede ham i ryggen. “Det ved far godt, dit lille fjols.”

Næste gang Joram kom, blev Amos klar over, at præstens tjener med vilje valgte de svageste af lammene. Så snart Amos fandt sin far alene, fortalte han, hvad han havde lagt mærke til.

Hans far stirrede ud over markerne. “Det ene lam ligner til forveksling det andet.”

“Jamen det er ikke rigtigt, far. Du har selv fortalt mig, hvordan alle lam er forskellige, og ...”

“Det taler vi om senere, Amos. Vi har alt for meget at lave lige nu.”

Men det blev aldrig senere, og hver gang Amos tog med sin far til Jerusalem, frygtede han, at Gud ville gøre et eller andet forfærdeligt, når et af lammene med fejl blev ofret.

“Hvad er der i vejen med din bror?” spurgte Heled skulende Ahiam.

“Ikke noget. Der er ikke noget i vejen med ham. Han er bare tavs, det er det hele.”

“Tavs ... men lutter øjne og ører.”

Ahiam slog Amos på ryggen. Han greb hårdt fat i ham og ruskede ham, mens han smilede, uden at smilet nåede hans øjne. “Han er bare ikke vant til bylivet endnu.”

“Så væn ham til det.” Heled gik sin vej, men råbte så tilbage over skulderen: “Eller hold ham helt væk fra Jerusalem.”

Ahiam gloede arrigt ned på Amos. “Gør dig nyttig! Læg foder i trugene, hvis du absolut skal opholde dig heromkring. Gør noget andet end bare at stå og glo.”

Amos arbejdede med bøjet hoved, bange og uden at sige noget. Han holdt sig for sig selv og gjorde sig nyttig resten af dagen. Han sagde så lidt, at hans familie blev bekymrede, da de samledes til påskemåltidet.

“Hvad er der i vejen, lillebror? Har du det ikke godt?”

“Han spekulerer på det med lammene,” sagde Ahiam barsk. “Du må hellere fortælle ham det, far.”

“Ikke endnu.”

“Hvorfor ikke? Han er gammel nok til at kunne forstå det.” Ahiams ansigtsudtryk var bistert. “Jeg tror, han har fundet ud af det meste selv.”

“Senere.”

Amos var ikke sulten. Han følte sig som en udstødt og kæmpede med gråden. Men han var nødt til at vide besked, så han spurgte igen: “Hvorfor tager Joram de svage lam med sig og efterlader de fejlfrige her?”

Hans far bøjede hovedet.

Ahiam skød hagen frem og svarede: “Hvorfor slagte et fejlfrít lam, når et med en enkelt plet vil gøre samme nytte?”

Ahiams kone Levona hang med hovedet, mens hun drejede det lam, der var ved at blive spidstegt, over ilden. “Sikkert spild det ville være at slagte en perfekt vædder, der kunne have avlet ti andre præmievæddere!”

Et øjeblik var den eneste lyd, der hørtes i rummet, fedtets syden og smælden, når det dryppede ned på de brændende kul.

“Er vores lam fejlfrít?” Ingen ville møde Amos’ blik.

“Selvfølgelig er det fejlfrít!” udbrød Bani. “Tror du, vi ville ofre mindre?”

“Jamen hvad så med de andre – de svage i vores flok?” Amos vendte sig mod sin far og derpå mod Bani og Ahiam. “Loven siger, at kun fejlfríe lam må bruges som tempelofre. Men Joram tog dem med fejl fra Tekoa, og det er dem, I byttede om i dag.” Amos’ hjerte hamrede, mens atmosfæren blev mere og mere spændt. Levona holdt blikket fæstet på lammet, der var ved at blive stegt. Banis kone Mishala satte de bitre urter på bordet. Bani så på deres far med et forpint udtryk.

Ahiam hamrede en knytnæve i bordet, så det gav et sæt i dem alle sammen. “Fortæl ham det, far – ellers gør jeg det.”

“Hvem afgør, om loven er blevet opfyldt, Amos?”

“Gud.”

“Og hvem taler på Guds vegne?”

“Præsterne.”

“Ja!” Ahiam gloede arrigt på ham. “Præsterne nemlig. Præsterne afgør, hvad for et lam der er i orden, og hvad for et der ikke er.”

Hans far sukkede. “Du så jo, hvem der sendte de folk til vores folde, Amos.”

“Præsterne. Men er det sådan, det skal være?”

“Det er sådan, det er.” Hans far lød nedslået.

Amos blev bange. "Hvad vil Herren gøre? Er han tilfreds?"

Ahiam skænkede vin. "Hvordan kan vi se, at Herren ikke er tilfreds med det, der bliver givet ham? Præsterne bliver rigere for hvert år. Vi er tæt på at have betalt al vores familiegæld af. Landet bliver rigt. Herren må være tilfreds."

Bani skar en grimasse, mens han spiste de bitre urter. "Amos, du har ligesom alle vi andre lært, at rigdom er en belønning for et retfærdigt liv."

Gud sagde, at han ville velsigne alle, der adlød hans bud, og sørge for, at de, der elskede ham, kom til at leve i overflod. Amos' far havde lært ham, at det betød et fint hjem, store flokke af får og geder, frugtlunde, oliventræer, en vingård og masser af børn. Præsterne havde alle disse ting og endnu mere, og hans far og brødre arbejdede hårdt for det samme. Burde han tvivle om ting, han ikke forstod?

Forvirret og nedslået kæmpede han mod de tanker, der fór gennem hans hjerne.

Da hans far rejste sig, gjorde han det samme. Klædt i deres kapper og med sandaler på fødderne spiste de påskemåltidet stående til minde om Guds udfrielse af hebræerne fra Egypten.

Hvor er Gud nu? spekulerede Amos.

"Spis, Amos."

"Jeg er ikke sulten."

Hans far dyppede usyret brød i saltvandet, der repræsenterede de tårer, hebræerne havde grædt, da de var slaver i Egypten. Alle spiste i tavshed. Da måltidet var ovre, satte Amos' far, Ahiam og Bani sig ned, mens Levona og Mishala ryddede af bordet, og børnene gik ind i et tilstødende rum for at lege.

Ahiam så lige ud i luften, og en muskel strammedes i hans kind. Bani sad med bøjet hoved.

Amos' far rømmede sig og vendte sig mod Amos. "Det er på tide, du får at vide, hvad det er, vi gør. Du er nødt til at høre hele historien for at kunne forstå det."

Amos' hjerte begyndte at hamre.

"Din oldefar kom i gæld. Der var krig, og præsterne udskrev højere bøder for skyld- og syndofre for at rejse penge til hæren. Bedstefar betalte, hvad han kunne, men for hvert år blev renten højere, og gælden voksede i stedet for at blive mindre. Da han døde, fortsatte min far med at betale af på den. Men på det tidspunkt skyldte vi så meget, at der ikke var noget håb om, at vi kunne betale det. Da min far døde, blev gælden min. Heled kom til mig i Tekoa og foreslog en måde, hvorpå jeg kunne afbetale familiens vanærende gæld. Da jeg ikke ønskede, at den skulle falde på dine brødre eller dig eller nogen af jeres børn, gik jeg ind på betingelserne."

Ahiam's blik blev mørkt. "Hvis far ikke havde indvilliget, ville vi alle være blevet slaver. Forstår du det så nu, lillebror?"

"Der er ingen grund til at lade din vrede gå ud over ham, Ahiam." Hans far lagde en hånd på Amos' skulder. "Heled hyrede os til at passe de flokke af lam, der blev bragt som gaver til Gud.

Amos' mave gjorde oprør. "Præsterne tager altså de fejlfrige lam, der er beregnet til Gud, og giver os dem, så vi kan passe dem, mens de giver dem med fejl til folk, så de kan ofre dem i templet."

Hans far tog hånden til sig. Ingen sagde noget.

"Ja," sagde Ahiam til sidst. "Ja, det er netop det, vi gør. Fordi vi intet valg har."

Det var alt sammen ved at blive klart for Amos. Han gøs, mens han tænkte højt: "Præsterne beholder altså de fejlfrige lam. De vil give uld år efter år. Så tvinger de folk til at købe lam med fejl til at ofre, så de også på den måde tjener penge." Han så op på sin far. "Og så lader de oven i købet folk betale

en bøde for ombytningen!” Hvorfor var hans far og brødre ikke lige så vrede som han?

Bani lagde armene på bordet og foldede hænderne. “Vi får vores arvelod tilbage, Amos, den jord, som Gud gav vores fædre, der gik over Jordanfloden.”

“Gælden er næsten betalt,” tilføjede hans far stille. “Når du fylder seksten, vil den være helt betalt.”

Ahiam rejste sig og vendte ryggen til.

Bani så op på ham og sagde så dæmpet: “De er jo præster, Amos. Vi tør ikke tvivle på dem. Forstår du det?”

“Vi tjener Herren,” sagde Ahiam højt. “Vi passer templets fåreflokke. Det er et ærefuldt hverv.”

Ære? Amos hang med hovedet. *Vi stjæler fra Gud.* Tårerne brændte bag hans øjenlåg.

Deres far rejste sig og forlod rummet.

Bani sukkede. “Far havde intet valg. Og ingen af os har noget valg.”

“Vi er ikke de eneste,” sagde Ahiam. Han mødte Amos’ blik med et benhårdt ansigtsudtryk. “Det er noget, der er foregået lige så længe, jeg kan huske tilbage.”

“Gør alle præsterne det samme?”

“Ikke alle,” sagde Bani.

Ahiam snøftede. “Men man hører dem ikke gøre indsigelse mod dem, der gør det. Gud gav Juda stamme sceptret, men han gav levitterne præstedømmet. Og det er dér, den virkelige magt ligger. De kan tyde loven, som de har lyst. De udvider den endda hver eneste dag. De bruger den til at presse lige så mange penge af folk, som de vil. Det er bedre, at vi står sammen med dem end går imod dem.”

“Når du bliver lidt ældre, Amos, vil du være fri for alt det her.” Deres far var kommet ind til dem igen. “Når du bliver voksen, vil det være overstået.”

“Vi har det bedre nu, end vi havde før aftalen med Heled,” sagde Ahiam, men hans øjne var mørke af bitterhed.

Vreden voksede i Amos. “Det er ikke rigtigt, hvad præsterne gjorde mod dig, far. Det er ikke rigtigt!”

“Nej, det er ikke, men vi indretter os efter tingenes tilstand, min dreng. Og de har været sådan her i lang, lang tid.”

Amos var rystet og spekulerede på, om Gud virkelig var hellig. Var han virkelig retfærdig? Hvis han var, hvorfor tilod han så, at disse ting foregik i hans tempel? Hvorfor ville en retfærdig, hellig Gud belønne korrupte, intrigante mænd, der misbrugte hans navn?

Denne aften afsløringer havde sået vrede og bitterhed i Amos' hjerte. Fra den dag afskyede han de besøg, de måtte aflægge i Jerusalem. Han lagde ikke længere mærke til præsterne og det, de sagde, men besøgte i stedet sine brødre og deres familier. Han bragte kun de ofre, som loven krævede, fordi de var nødvendige for deres hverv. Amos udvalgte altid det bedste lam og udså sig en præst, der undersøgte dyret ordentligt. Han gjorde det for at spare bøden, mere end for at behage Gud.

Det var et lille oprør inden i ham – en måde at hævne sig på Heled uden at risikere, at det gik ud over hans far.

I denne tid tænkte han ikke længere på Gud. Alt, hvad han havde set omkring templets folde, fik ham til at tro, at Gud havde glemt dem, og at alle ritualerne skulle gavne mennesker i stedet for at ære en tavs hersker, der regerede så langt borte som i himlen. Mon Gud overhovedet så det? Mon han hørte det? Var han ligeglad med, hvad der foregik i hans eget tempel?

